

Zlatá bublina

Celý svět si lze představit jako bublinkovou fólii. Žijeme ve svých malých oddělených políčkách, s lidmi, kteří jsou s námi něčím propojeni. Ostatních políček si nevšímáme. Jak bychom mohli, když jsou - o kus plastového nic - dál? Jsou přeci jiné, naplněné jiným vzduchem, jiným způsobem života. Teprve až přijde někdo zvenčí, dítě, které si rádo „lupe“, teprve až začne praskot desítek malých bublinek, jsme si ochotni přiznat, že jednoho dne malé dítě narazí i na tu naši. A náš jedinečný vzduch jedinečné bublinky se spojí se vzduchem venku, bez ohledu na to, kdo bublinku obýval.

Nechci tu psát o věcech jasných. Konflikt v Sýrii, IS, vysoká míra sebevražd dětí, bezdomovectví, tisíce dalších problémů. Všechny se týkají společnosti jako takové, přestože je reálně řeší převážně média a specializované agentury – lidé jsou pohlceni buďto panikou či nepřátelstvím. Myslím, že těmto problémům se věnuje pozornosti dost a přijde čas, kdy je nějaké dítě praskne. Ráda bych se věnovala něčemu, co považuji za neméně důležité, ale v naší společnosti jen těžko viditelné. Dělení na ty chytré a ty hloupé.

Na základní škole jsem patřila mezi jedničkáře, obvyklá oblíbená žačka učitelů. Pro všechny bylo naprosto pochopitelným a očekávaným, že půjdu studovat gymnázium. Chytré děti jako já to tak přeci dělají. Prošla jsem přijímacím řízením, dostala se na gymnázium a najednou už jsem nebyla Lucií. Jméno mi samozřejmě zůstalo, ale stala se ze mě zároveň „gymplačka“. Pojem, který (v mém okolí) definuje osobu. Dostala jsem se do společnosti, kde se očekává určitá vědomostní úroveň. Akademické znalosti, schopnosti dedukovat, kriticky myslet, analyzovat... a zároveň s tím vším přichází i uzavření do bubliny. Velice krásné bubliny. Zlaté.

Je naprosto přirozené, že se lidé stýkají se sobě podobnými. Lidmi se stejnými zájmy, stejnými radostmi a trápeními. I na gymnáziu existuje x skupin přátel a nepřátel. V něčem jsme však všichni jednotní, a to v našem studiu. Všichni určitým způsobem přemýšlíme, pohlížíme na věci, je nám předkládáno, že to my musíme přebírat zodpovědnost a vést. To my budeme s velkou pravděpodobností na vyšším postě společenského žebříčku, to nás se těsně dotýká teorie elit. My máme burcovat společnost. My jsme ti, co mají odhalit politickou manipulaci i znát způsoby, jak ji vyvolat. My jsme ti, co mají a musí přemýšlet.

Ne, nechci tu předkládat egocentrismus, namyšlenost nebo nějakou velmi podivnou selekci obyvatelstva. Jedinci, kteří si myslí, že jsou výš než ostatní, existují napříč celou společností, bez ohledu na druh školy a jejich míra na gymnáziích není, dle mého názoru, o nic vyšší než na učňovských a jiných školách.

A přesto, aniž by si to uvědomovali nebo chtěli, mnoho mladých lidí, které jsem potkala, své známé dělí na chytré a hloupé. Protože „gympláci“ jsou ti chytří a stolaři, zedníci, elektrikáři, studenti ze všech možných oborů, jsou ti, kteří nepřemýšlí nad svými životy skrz antickou filozofii nebo matematické vzorečky. Tedy jsou hloupí. Setkáváme se pouze s lidmi, o kterých si myslíme, že s námi budou moci sdílet svá já plnohodnotně.

„Ty chodíš s automechanikem?“

„Ano...?“

„A co řešíte? Auta? Já byla na rande se zedníkem a to nešlo. Nebyl se schopný vůbec o ničem bavit. S kluky z takových škol to prostě nejde.“

Člověk neví ani jak a strhne ho proud, ze kterého nelze uniknout. Určitý druh „bublinářství“ funguje i opačným směrem. Stejně jako mladí „gympláci“ mohou pohrdat lidmi z jiných škol, děje se to i naopak. Pro své vědomosti jsme vyřazeni ze skupin přátel, kteří se neseznamují s takovým množstvím informací z hodin dějepisu, biologie, fyziky, literatury atd.

„...Přijdu si v jejich společnosti blbě, protože kdykoliv něco poznamenám, dívají se na mě jako na vraha. Myslí si, že se vytahuju, ale já se o to jen chtěla podělit.“

„Já vím. Chtěla jsem jim vysvětlit jeden umělecký směr a řekli mi, ať zase nedělám chytrou a radši mlčím.“

S oběma případy jsem se setkala. A vím naprosto jistě, že oba případy vyvolávají stejný pocit frustrace na obou stranách barikády. Ti, kteří jsou považováni za hloupé pro neznalost a ti, kteří jsou považováni za přechytralé pro znalost.

Co je však měřítkem inteligence? Akademické vědomosti? Schopnost správně sestavit poličku podle návodu?

Myslím, že nakonec, aniž si to uvědomujeme, jsme všichni ze svých malých bublinek hnáni do jedné větší – bezohlednosti. Nevnímáme se jako obyčejné lidské bytosti, ale necháváme různé faktory definovat nás.

Miluji studium na gymnáziu. Fascinují mě lidé okolo mě, které bych jinde asi nepotkala. Dívka, která je schopná vyřešit téměř jakýkoli fyzikální problém. Chlapec, který nádherně přednáší poezii. Hltám hodiny literatury, neuvěřitelné objevy z hodin biologie, přednášky psychologie a mnoho dalšího.

Zároveň však miluji i život takový a to by mělo být určující. Bez přátel z jiných druhů škol bych nikdy nepoznala, že i automobilové závodění má svou duši a oprava auta je druhem lékařství. Neviděla bych, jak náročné je vstávat v mém věku ve čtyři ráno a vydělávat si rozvážením pečiva sám na sebe. Neviděla bych tvrdost i krásu života ze všech jeho stránek. Nemusíme se přeci jenom stýkat s lidmi, kteří poslouchají stejnou hudbu, učí se stejným věcem nebo zažívají podobné situace. Tím se pouze ochuzujeme. Naučit se toleranci a pokoře je však náročné.

Mnoho starších lidí kritizuje mladé generace pro jejich bujarý způsob zábavy v klubech a podnicích. Naprosto chápu proč, mít diskotéku pod okny či vidět patnáctileté opilce vláčet se za pomocí kamarádů domů asi není nic příjemného. Zároveň však třeba právě v klubech tančíme a pijeme všichni stejně. Pouze jeden náhodný příklad, ale možností, které nás mohou přivést dohromady, je mnoho. Jen je umět využít. Rozdělení společnosti bude fungovat vždy, o tom není pochyb. Předělat bublinkovou fólii na jednu velkou bublinu by byl nesmyslný krok v ochraně tak křehkého zboží jako je svět.

Nakonec je však malým zázrakem, když bublinku na fólii nepraskne dítě, ale obyvatelé uvnitř se ji sami rozhodnou propíchnout. Jsou přeci všechny naplněny stejným vzduchem - lidstvím.